Nr. 35 1938 m. gruodžio 31 d. I metai.

VARPELIS

„AIDO" PRIEDAS VAIKAMS

Naujųjų Metų proga sveikiname visus mūsų mažuosius skaitytojus, bendradarbius ir rėmėjus

BALTOS SNAIGĖS

Krinta baltos snaigės,
Krinta pamažu
Ant nugrįsto kelio,
Ant plikų daržų.

Krinta sniegulėlės,
Krinta iš aukštai,
Visur balta, balta,
Kur beužmatai.

Sniegulėlės gražios,
Pasakykit man,
Kam taip širdį traukia
Vis gimtan kraštan?

Kam krūtinę, spaudžia
Liūdnas ilgesys,
Kas tą lūkestėlį
Mano užgesys?

V. Kuolaitis.

Dėdė Pranys

Ir mes turime draugų, kurie mumis rūpinasi ir daug gera mums padaro. Vieni jų rašo mums gražius eilėraščius, kiti — gražias pasakas ir apysakas, o dar kiti — naudingus pamokymus. Tai tikrieji mūsų geradariai. O mes, mažieji, galime jiems atsidėkoti tik meile.

Pr. Mašiotas

Jie daugiau nieko iš mūsų ir nenori.

Prie geriausių mūsų draugų tenka priskaityti dėdę Praną Mašiotą. Jis pirmas pradėjo mums rašyti gražias apysakas ir pamokymus. Dabar jis susilaukė 75 metų amžiaus ir mums vis dar rašo ir rašo.

Pranas Mašiotas gimė 1863 m. gruodžio 19 d. Suvalkų krašte Tėveliai buvo pavyzdingi lietuviai ir pasiturį ūkininkai. Didelio vargo mažam Praneliui neteko paragauti. Mokslus jis ėjo Naumiestyje ir Marijampolėje. Būdamas gimnazijoje, jau platino atgabentus iš Prūsų mūsų laikraščius ir knygas. Dvidešimties metų išvažiavo Maskvos universitetan mokytis, — norėjo būti gimnazijos mokytoju. Maskvoje jis mielu noru dėjosi su kitais lietuviais studentais.

Mokslus universitete baigė 1887 m. ir norėjo gauti mokytojo vietą Lietuvoje. Rusai tuomet į gimnazijas Lietuvoje skyrė mokytojais tik rusus ir pravoslavus. Mašiotui neleido mokytojauti tarp savųjų. Tad jis pasirūpino tarnauti bent arčiau tėviškės. Iš pradžios jis gyveno Lomžoje, vėliau — Rygoje. Po kelerių metų rusai, pagaliau, įsileido jį gimnazijon. Rygoje uoliai darbavosi veikiančiose tuomet lietuvių draugijose.

Atėjo Didysis karas. Visi valdininkai buvo kraustomi Rusijos gilumon. Su kitais tremtiniais Pranas Mašiotas nusikėlė Voronežan ir ten su Martynu Yčumi kūrė moterų ir vyrų gimnazijas, kuriose mokėsi mūsų jaunimas. 1918 m. su abiem gimnazijom grįžo į Lietuvą. Vilniuje jam pirmam teko darbuotis Švietimo Ministerijoje, — buvo ministerio pavaduotoju. Vėliau nusikėlė Klaipėdon ir ten išbuvo ilgus metus gimnazijos direktoriumi. Dabar nuolat gyvena Kaune.

Dėdė Pranys pradėjo rašinėti į laikraščius dar tuomet, kai mokėsi gimnazijoje ir universitete. Kai rusai leido mums spaudą, jis rašė į beveik visus tuomet einančius laikraščius Vilniuje, Rygoje ir Petrapilyje. Jo raštai buvo visų mėgiami ir skaitomi.

Pranas Mašiotas pirmas pastebėjo, kad mes, vaikučiai, neturime savo gerų knygelių. Jis pirmas pradėjo rašyti mums gražias apy-

sakaites, pasakas. Prie to darbo kvietė ir kitus. Jis su mokiniais vertė įvairias pasakėles ir jas leido atskiromis knygutėmis. Taip susilaukėme pirmųjų knygučių, kurias noriai skaito visi pramokę skaityti vaikučiai. Grįžęs Lietuvon, visiškai atsidėjo rašyti mums. Dabar turime: „Mano dovanėlės“, „Kiškiai“, „Mūsų mažiausiems“, „Pasikalbėjimai apie dangų ir žemę“, „Ir aš mažas buvau“, „Kaip žmogus žemėje įsigalėjo“, „Sparnuočiai“ ir daug kitų.

Mums Pr. Mašiotas yra surinkęs iš kitų kalbų apie 70 veikalų ir savųjų parašęs per 30. Dar apie 100 dalykų yra pagaminta spaudai ir mes kada nors juos pamatysime. Jis nesiskiria su plunksna ir kasmet duoda po kelis veikalėlius. Už šiuos darbus mūsų geriausį draugą suaugusieji dabar vadina *vaikų literatūros tėvu*.

Tegul jam Aukščiausias duoda kuo daugiausia sveikatos, kad galėtų dar ilgai darbuotis ir mus, mažuosius, vesti šviesiuoju keliu.

V. B.

Voverės namelis

Pasaka

Voverė gražiam miškely
Pasistatė sau namelį.
Tra ta ta, rai rai rai —
Jai gyventi bus gerai.

Jos namelis toks neblogas,
Skaniais blynais dengtas stogas.
Tai tai tai, užu žu —
Ir patogu ir gražu.

Skrido varnos ten pro šalį
Ir pamatė tą namelį.
Kvar kvar kvar, kvar kvar kvar —
Kas gyvena čia dabar?

Nusileido patupėti
Ir namelio pažiūrėti.
Opa pa, očia čia —
Ir nutūpė visos čia.

Rado maisto jos neblogo —
Nebeliko greitai stogo.
Tra lia lia, tra ta ta —
Mano pasaka baigta.

Vyt. Skinulis.

Plauk, debesėli

Plaukia debesėlis
Per dangaus mėlynę,
Kur saulutė teka,
Kur mano tėvynė.

Ten keliai keleliai
Kryžiais nužymėti
Ten sesutė laisto
Žalią rūtą, mėtą.

Ten jauni broleliai
Žirgelius augina
Ir ketina joti
Miestan Gedimino.

Plauk gi, debesėli,
Per dangaus mėlynę
Kur saulutė teka,
Kur mano tėvynė.

V. Kuolaitis.

GIRTUOKLIS

Šiaudiniuos ant stogo šildėsi saulutėje karveliai. Kurie ramiai tupėjo, kurie sparną į šalį atmetę gulėjo, tik vyriškiai du buvo nepasėdus — patupės ir ima sukinėtis, kraipytis, krūtines atstatę. Sukinėjasi, burkuoja, prieš moteriškas nor pasirodyt, kas juodu per vyrai.

Ir kodėl karveliams netupėt, nesišildyt, nesikraipyt, kad visi sotūs. Pats gerasis metas — laukuos žirnių sėja. Kas nežino, kad per žirnius nėr geresnio karveliams valgio—ir gardūs ir sotūs. Kitu metu karveliui seilė varva žirnius atsiminus, o dabar jų pilni laukai pribarstyti ir kokių dar — išbrinkusių, minkštučių. Nulėk, prisilesk ir vartykis paskui ant stogo.

Kas eina pro šalį, išgirdęs patinėlius burkuojant, pakėlęs galvą pažiūri, pasigėri. Tik pats Šiaudinis ant karvelių netur geros širdies. Sako, tik stogus mindžioją, pašą. Kad negailėtų sūnaus Jurgučio, tuojau lieptų pietus pataisyt iš tų nenaudėlių.

Jurgutis ilgiau už kitus namiškius karveliais gerėjosi. Ir kaip nesigėrės! Tiek vargo turėjo, iki jų įsiveisė. Buvo išsiprašęs porelę iš kaimynų Juozuko; ta ėmė ir išlėkė kažin kur: mat, viena nesibuvino. Įsigijo antrą porelę, atidavęs už ją medinį arkliuką, kurį jam pusberniukas buvo išdrožęs. Gal kad nedovanai buvo gauta, tai ta porelė apsibuvo, išsiperėjo vaikų. O paskui ir iš šalies keli atlėkė.

Pasigėrėjo Jurgutis savo karveliais, pasigėrėjo, bet ir suskaitė, ar visi namie. O vieno nėra, kaip tik to, ką su kuodeliu—pačio gražiausio. Argi vanagas būtų pagavęs? O gal į kaimynus nulėkė — jis mėgdavo pasisvetinėt.

Nieko nelaukdamas, nubėgo pas Juozuką. Juozuko nerado namie. Išėjęs kur į lauką, kaip kas pasakė, karvelių ganyti.

Jurgis bėgt į lauką. O Juozukas jau bepareinąs. Kažin ką abiem rankom apgrobęs parsineša. Pamatęs Jurgutį, pasišokėdamas prie jo pribėgo ir rodo karvelį.

— Kur gavai? — Ar ne mano Kuodžiukas? — šoko pasižiūrėti Jurgutis.

Juozukas parodė svetimą karvelį ir pasipasakojo, kur ir kaip pagavęs. Už jų sodo pasėta saldžiųjų žirnių. Tenai atlekia karvelių iš tolimesnių kaimynų. Tai jis išmirkinęs degtinėje saują žirnių ir pabarstęs. Buvę atlėkę visas keletas. Vienas sulesęs kelis tokius žirnius, pasigėręs, tai jį ir pasigavęs.

Jurgutis dar kartą apžiūrėjo pagautąjį karvelį, ar nebus panašus į jo Kuodžiuką, ir nuėjo su Juozuku uždaryt girtuoklį, kad neišlėktų.

Ką tik Jurgutis buvo išėjęs už vartų, parlėkė jo Kuodžiukas. Parlėkė svyruodamas, kaip pašautas, ir dribtelėjo ant stogo.

Atsikvėpęs ėmė kniubdamas vaikščioti po kraiką ir švabaldžiuot:

— Aš vanagas... Ar girdit? Aš vanagas ir visus jus čionai išgaudysiu...

Paskui, įsisukęs į tarpą nustebusių savo namiškių, kimba tai prie vieno, tai prie kito, sakydamas:

— Kaip man linksma, kaip man linksma. Pasibučiuokim...

Juo toliau, juo labiau svyruoja. Vyriškiai kartą kitą stumtelėjo Kuodžiuką, kai per daug jiems įsipyko:

— Ar iš proto eini? Atsikvošėk! —stabdė jį.

Karvelienės tik galvas kraipė.

— Ne kitaip, kaip piktoji bus apnikus vaikiną,—šnabždėjo viena kitai.

Smarkiau pasviręs, Kuodžiukas ėmė ristis nuo stogo. Kiek įsikabins į šiaudus, ir vėl slenka ritasi žemyn.

Jau buvo į pusę stogo nusiritęs, kai Jurgutis jį pamatė.

Kai Juozukas pagautąjį karvelį nunešė ir uždarė, tai parūpo ir Jurgučiui, ar nebus ir jo Kuodžiuko kas tuo būdu pagavęs, ir parbėgo namo pažiūrėti savo karvelių.

Pamatęs Kuodžiuką ritantis stogu, pastatė kopėčias ir pasigavo. Nunešė į karvelinę ir uždarė. Girdė, lesino, iki visai išsipagiriojo.

Tai nuo Juozuko žirnių buvo taip pasigėręs Kuodžiukas. Už tai Jurgutis paskui kitaip nešaukdavo jo, kaip girtuokliu.

O karveliai savo tarpe nutarė, kad žirnių esama ir piktos veislės.

Pr. Mašiotas.

Vaikai ir šaltis

Sveikas, ponas šalti,
Vėl pas mus grįžai?
Senai tavęs laukiam
Mes, maži vaikai.

Kur tu iškeliavęs
Taip ilgai buvai,
Ir kaip į mūs kraštą
Atgal pakliuvai?

Pas mus buvo šilta:
Saulutė viešėjo,
Pievoj ir mūs sode
Daug gėlių žydėjo.

Buvo pas mus linksma,
Buvo vieversiai, —
Kodėl pas mus tuomet
Tu neatvykai?

Viskas jau nuvyto.
Jau pliki miškai, —
Tik dabar, karaliau,
Pas mus atvykai?

— Niekis tai, vaikeliai,
Negailėkit pievų,
Aš dailiai apklosiu
Jas baltuoju sniegu.

Ir gėlių, vaikeliai,
Iš visų gražiausių,
Atkeliavęs rytą,
Jums lange priausiu.

Ir kalnelį jūsų
Dailiai aprėdysiu, —
Važinėkit, mieli,
Jums aš netrukdysiu.

J. Žižmaitis

MEDŽIOTOJAS IR VANAGAS

Lygiame lauke, netoli miško, stovėjo šimtametis ąžuolas. Jis buvo labai šakotas. Tą ąžuolą pamėgo didelis vana-

gas. Jis dažnai tupėdavo ąžuolo viršūnėje ir iš aukšto dairydavosi po apylinkę. Pagaliau, susisuko lizdą, išperėjo vaikus ir pradėjo skraidyti po apylinkę, — ieškoti maisto savo vaikams. Pagavęs kitą paukštį, suplėšydavo jį, nešdavo lizdan ir dar kruvinu snapu penėdavo vaikus. Gera buvo gyventi vanagui toje apylinkėje, bet baugu buvo silpnesniems už jį.

Kartą medžiotojas išėjo pagiriais pamedžioti. Pamatė jis ąžuolą ir priėjo prie jo. Tuo metu vanago mažyčiai sučiepsėjo. Medžiotojas pakėlė galvą ir tarp šakų pamatė vanago lizdą. Netrukus parlėkė mažųjų motina. Belėkdama pamatė žmogų, stovintį prie ąžuolo. Ji pradėjo suktis aplink ąžuolą, norėdama nuvaryti priešą nuo savo mažyčių. Medžiotojas neiškentė, priglaudė šautuvą prie akies ir paspaudė spurgiuką. Pasipylė iš šautuvo dūmai, pasigirdo trenksmas ir vanago klyksmas. Krito jis, kaip akmuo, žemyn, dar užsikabino sparnais už ąžuolo šakų, bet nusilpęs šlepterėjo prie medžiotojo kojų. Mėgino vanagas dar gintis snapu, bet neilgai truko jo kova su žmogumi: medžiotojas sugavęs įsidėjo krepšin.

Apylinkė neteko paukštžudžio. Mažųjų paukštelių gyvenimas pasidarė jaukesnis.

Žilabarzdis.

Žiema

Štai žiemužė atbildėjo
Iš didingo šiaurės sosto.
Įsikinkius žvarbų vėją,
Minkštu sniegu žemę klosto.

Išdžiovino purvą visą,
Per upes pastatė tiltus.
Iš sniegų gėlytės kyšo —
Liūdi jos žiemos apviltos.

Mat, pražudė ta beširdė
Jų grožumą gardų kvapą.
Nors netroško jos dar mirti... —
Baltas sniegas dengia kapą.

Sniego klodai ant krūtinės
Šaltos žemės vis storėja.
Rodos, snaigės paskutinės
Krinta... naujas neša vėjas.

V. Jurginas

Kur aš jį mačiau?

Pirmasai sniegas

Šiandien atbudau 7-tą valandą. Kaip paprastai, sukalbėjusi poterius nuėjau nusiprausti. Mano jaunesnioji sesutė buvo anksčiau atsikelusi. Radau ją besiprausiančią. Man besiprausiant ji pasakė:

— Žinai, Birute, šiandien jau visas pasaulis baltas.

Prisipažinsiu, kad mėgdavau ją paerzinti, todėl pasakiau:

— Ot ne, Indijoj sniegas nesninga. Taip pat ir Amerikoj yra tokių kraštų.

— O gal ir sninga. Ką tu žinai?

— Ot žinau,—atsakiau jai.

Bet buvo man labai įdomu, ar iš tikro ji manęs neapgavo.

— Jeigu nebus sniego, tai duosiu tau pipirų,—pasakiau ir nubėgau pažiūrėti.

Iš tikrųjų, žemė buvo baltutė, baltutėlė. Pavalgiusi, nuėjau mokyklon. Einant sniegas lipo prie kojų. Bet ne visai buvau patenkinta, nes žinojau, kad tokiu sniegu dar negalima bus rogelėmis pasivažinėti.

Bet gal gi daugiau prisnigs! Palauksiu.

Birutė—mokinė.

Ar seniai

Ar seniai čia, rodos,
Vasara viešėjo,
Kada visa žemė
Vien žiedais klestėjo?

Ar senia čia aušo
Vasarėlės rytas,
Saulės spindulėliais
Laukus nusagstytas?

Ar seniai lydėjom
Gražią vasarelę,
Ar seniai sutikom
Niūrų rudenėlį?

Dingo vasarėlė,
Dingo rudenėlis
Saltės jau sukurstė
Juodą purvynelį.

Jau šalta žiemužė
Ežerus sukaustė,
Rogutes mums davė
Ir liepė nesuausti.

Senelės pasakojimai

(Iš baudžiavos laikų)

Ilgais žiemos vakarais, kada šaltis langus išmargindavo įvairiais raštais, mūsų visa šeimyna susėsdavo prie krosnies pasišildyti. Tuomet mes, vaikai, apspisdavome iš visų pusių senelę ir prašydavome pasekti bet kokią pasaką.

Kartą senelė tarė:

— Aš jums, vaikučiai, papasakosiu ne pasaką, bet tikrą atsitikimą. Kada mes dar mažos buvome, kaip kad dabar jūs, mūsų tėveliai baudžiavą ėjo. Tada nebuvo, vaikeliai, taip lengva gyventi, kaip dabar. Atsimenu, kaip kartą parėjo tėveliai iš darbo. Motina atsinešė su pelais keptos duonos, o daugiau nieko neturėjo. Mat, tėveliai ėjo dirbti į dvarą, o sau dirbo tik sekmadieniais ir naktimis. Taigi geresnės duonos ir negalėdavo pasigaminti.

Taip buvo ir tą dieną: tėvelis tuojau nuėjo savo lauko arti, o motina pradėjo skalbti mūsų marškinius.

Staiga atsidarė durys ir įėjo ūkvaizdis su keliais vyrais. Motina, pamačiusi tokius svečius, tuojau suprato, su kokiais reikalais jie atėjo. Ji paprašė juos sėstis. Bet šie tik rėkė:

— Kur vyras? Greičiau pašauk mums jį, mes neturime laiko čia sėdėti.

Motina dar norėjo apsirišti skara, bet ūkvaizdis tik rėkė ir neiškentęs drožė bizūnu per galvą. Motina sukando tik lūpas, iš akių pasipylė ašaros, bet tylėjo.

Atėjo tėvas. Ūkvaizdis išsiėmė popierių ir perskaitė dvaro raštelį. Ponas rašė: „Jonas Girulis paskirtu laiku neužmokėjo dar 85 auksinų. Tad jei dabar neužmokės, ūkvaizdis turi laisvą valią daryti, ką norįs". Ūkvaizdis, perskaitęs raštelį, paklausė:

— Na ką, ar dabar užmokėsi pinigus?

— Iš kur aš imsiu?—tarė tėvas. — Prašom dar palaukti ke-

lias savaites, gal kaip nors surinksiu.

Ūkvaizdis buvo nepermaldaujamas. Atsistojęs pagrasė bizūnu ir suriko:

— Vesk mane tvartan!

Tėvas tuojau nuvedė. Iš tvarto ūkvaizdis paėmė du jaučius—Margį ir Palšį. Tėvas tik nusišluostė ašaras, kurios kaip žirniai bėgo per skruostus, ir tylėjo.

Paskui visi nuėjo kamaron, bet ten nieko nerado, tik vieną duonos kepalą. Ūkvaizdis paėmė jį ir metė šuniui. Šuo tiktai pauostė ir nuėjo. Ūkvaizdis, dar palandžiojęs po pakampes ir nieko neradęs, jau norėjo važiuoti, bet vėl pamatė tą duonos kepalą, kuri mūsų tėvelis norėjo pasiimti. Jis iššoko iš vežimo ir kirto tėveliui per galvą. Duoną pasiemė su savim.

— Dėl Dievo meilės, — šaukė tėvas,—nors duonos neišsineškite! Ką mes valgysime? badu mirsime!

Ūkvaizdis tik pagrasė bizūnu.

— Nenorėjai užmokėti, tai nenorėk ir valgyti! — tarė jis ir nuvažiavo, nė nepamanydamas, kokią jis čia nelaimę paliko. Tėvas apsiverkęs įėjo pirkion.

Atėjo vakaras. Motina išvirė kažkokių šaknelių. Jos buvo neskanios, bet mes valgėme, nes nieko daugiau nebuvo. Pavakarieniavę nuėjome gulti. O ryto metą motina jau nesikėlė, nuo vakarykščių nuotykių apsirgo. Taip ji išgulėjo dvi savaites ir mirė. Gal ji būtų ir pasveikusi, bet, kai nebuvo kuo gerai prižiūrėti, tai vargšė ir neišliko. Kaip nešė jos kūną laidoti, mes paskui ėjome ir verkėme. Tėvelis irgi verkė, verkė ir visi žmonės, matydami mus dar mažus, patekusius į didelį vargą.

Taigi matote, vaikučiai, kaip buvo bloga anuomet gyventi.

Svyruonėlis.

Kasdieninė duona

Juoda mūs duonutė,
bet iš rugio grūdo;
mes ją sukrutėjom —,
ar linksmi ar liūdom.

Saldesnė už medų.
Kas iš to ragaišio —
tiktai seilės bėga.
Be duonos pragaištum.

Prie smėlio ir pelo,
juoda, bet ruginė
soti dirbt ir valgyt
duona kasdieninė.

Laukutis

MATUKO SAPNAS

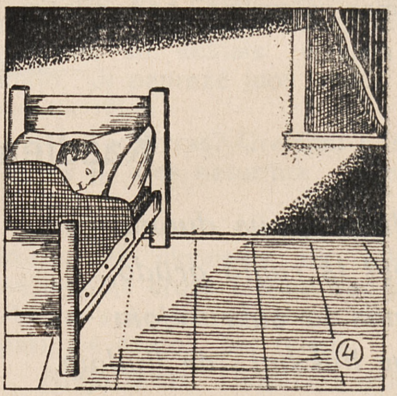
Matas miega ir sapnuoja:
Per sniegą deduks klampoja.
Tokis senas ir sulinkęs —
Silpnos vargšo, matos, kinkos.
Eidams, šypsosi liūdnai
Ir vis žvalgos nakantriai.

Matas juom susidomėjo
Ir į jį taip prakalbėjo:
— Sveikas, mielas dėdulyte,
Būk toks geras pasakyki:
Ko toks liūdnas, kas esi
Ir kur taip vėlai skubi?

O senutis: „Mielas Matai,
Aš esu Senieji Metai,
O kur einu — į nežinią...
Tad sveikutis lik, vaikine,
Aš skubėt turiu, nes štai
Pasirodo ir Jisai!"

Vos senuks žodžius tuos tarė,
Staiga šviesu pasidarė.
Nuo žvaigždelių, debesėlių
Žengė gražus bernužėlis,
Jis šypsojos, o drauge
Ir... Matukas lovoje.

TRUPINĖLIAI

Didžiausia statula

Prancūzijoje yra daug gražių vietų. Tas vietas prancūzai labai sumaniai dar pagražina.

Prie gražiausių vietų Prancūzijoje priskaitoma Ronos upės slėnis. Šį slėnį pastebėjo senovės romėnai ir aukščiausioje vietoje pastatė tvirtovę, kuri saugojo kelią į Rymą Ta tvirtovė seniai jau sugriuvo, dabar tebėra tik griuvėsių likučiai. Prancūzai nutarė toje vietoje pastatyti didžiausią Dievo Motinos statulą, kuri būtų matoma beveik visame Ronos slėnyje. Statula jau padaryta, savo vietoje pastatyta, baigiami tik paskutinieji darbai. Kitais metais biržel o mėnesį statula būsianti pašventinta. Bus tai didžiausia statula pasaulyje.

ŽAIDIMAI

Žodžių grandinė

Žaidėjai sėdi ratu. Vienas meta skarelę ir sako: „namai". Tas, kuriam buvo mesta skarelė, pagriebia ją ir, mesdamas kitam žaidėjui, turi pasakyti: „namai dideli"; vadinas, jis pakartojo pasakytąjį jam žodį ir dar pridėjo nuo savęs naują. Tuomet jis meta naujam žaidėjui, kuris sugriebęs turės mesti skarelę penktam žaidėjui ir pasakyti, pav.: „pastatyti kaime". Ir taip žaidžiama toliau: pakartojamas paskutinis žodis ir pridedamas dar vienas. Kas tinkamo žodžio neprideda, moka fantą. Žaidžiama, kol nusibosta.

Tai buvo vasarą

Vaikų šypsenos

Petriukas skaičiuoja

Petriukas, likęs pats vienas, galvojo šitaip:

— Jei žmogus per vieną minutę gali suvalgyti 2 obuolius, tai per valandą jis jų suvalgys 120.

O paskui taip galvojo:

— Jei vienas žmogus gali iškasti griovį per 6 dienas, tai šeši žmonės tą patį griovį iškas per vieną dieną. Taip pat, jei vienas garlaivis galįs nuplaukti į Ameriką per šešias dienas, tai šeši garlaiviai į tą pačią Ameriką nuplauks per vieną dieną...

LAIŠKŲ DĖŽUTĖ.

Tautgirdui. Gavome, įdėsime, ačiū.

Visamąliui. Peržiūrėsime, kas tiks— įdėsime.

Dagiliui. „Jėzučio patalėliai" dar negavome.

TURINYS

I. Eilėraščiai

IV. Scenos vaizdeliai

V. Mūsų mylimieji

Pusl.

VI. Kelionės

VII. Aprašymai

VIII. Paveiksluoti nuotykiai

IX. Žaidimai

X Trupinėliai

XI. Vaikų šypsenos

XII. Laiškų dėžutė

Redaktor i wydawca Ludwik Cicenas.
Leidėjas ir redaktorius Liudvikas Cicėnas.

Druk. „RUCH". Wilno
Vilnius „RUCH" spaustuvė